

и бѣше по сърдце и макаръ нищо да не каза, макаръ да не отиде противъ волята му, дълго време следъ като бѣше върналъ Николовитѣ сватовници, той я виждаше често съ зачервени очи отъ плачъ. Отпосле ѝ премина, помири се. „Азъ ще ѝ намѣря едно добро момче, — мислѣше си Даскалъ Ангелъ. — Като го харесамъ азъ, ще го хареса и тя“. Той знаеше, че това трѣбва да стане, че Мария не е малка, но все му се струваше, че е рано още, че има време.

— Я не се ядосвай, тате, — каза Мария, следъ като бѣше сложила софрата. — Вземи да се нахранишъ. Вижъ какво съмъ ти наготвила. — Тя сложи ржка върху неговата и добави: — Че азъ се грижа за моя бащичко, за моя татко. И си го обичамъ азъ, обичамъ си го ...

Колкото и да бѣше коравосърдеченъ човекъ, Даскалъ Ангелъ усѣти, че нѣщо сладко и топло се разлива въ душата му. Жена му бѣше лоша (той поне мислѣше тъй), но я прибра Господъ, синоветѣ му се изжениха, отидоха по други села, забравиха го. Добре че Богъ му даде това дете, дъщеря му, та да го гледа. „Детето“ — тъй я наричаше той въпрѣки двайсетъ и петтѣ ѝ години, когато говорѣше за нея и предъ чужди хора. Струваше му се, че Мария никога нѣма да го оскърби, не ще отиде противъ волята му. „Азъ